

CONFERÈNCIES A L'ORFEÓ CATALÀ: ANATOMIA DE LA VEU

22- Octubre-1986

Dra. Judith Espejo- Dr. Lluís Montenegro

La tècnica del cant requereix un cert domini de determinades parts del cos que hi estan implicades. L'objectiu de la xerrada és el de descriure les dites parts, que bàsicament s'agrupen en:

- . Mecanisme respiratori, contenció e impuls de l'aire.
- . Mecanisme de producció del sò, organ de fonació.
- . Mecanisme d'amplificació i articulació del sò, ressonadors.

MECANISME RESPIRATORI: La respiració es un procés semiautomàtic. Cal utilitzar la voluntarietat per ésser els amos absoluts de la dosificació de l'emissió de l'aire.

Elements de la respiració i funció dels mateixos:

-Pulmó: Magatzem d'aire.

-Pleures: Sistema que manté el pulmó enganxat a les costelles permetent que segueixi els moviments d'aquestes.

-Costelles i el seu moviment: Imaginem dos filaberquins manuals posats l'un al costat de l'altre. Quan les nanses estan en oposició tindem la màxima capacitat. El moviment seria com si acostessim les dites nanses.

-Músculs inspiratoris: Tots els que en contraure's augmentin l'angle de les "Nanses", es a dir les costelles, Són:

Intercostals externs, serratus anterior, Esternocleidomastoid, escalens i elevadors costals. A més a més, hi ha el DIAFRAGMA que es sens dubte, el més important de tots. Aquest, en contraure's baixa la seva cúpula i estira els pulmons com l'èmbol d'una xeringa. Atenció a no utilitzar els músculs que tiban del pulmó longitudinalment: S'aconsegueix una capacitat inferior que amb l'expansió lateral.

-Músculs expiratoris: Fonamentalment son els abdominals: Recte anterior, oblicus intern i extern, i transversos, a més del Serrato posterior. Aquests músculs comprimeixen les vísceres i fan pujar el diafragma. En la funció expiratoria participen també els m. intercostals interns que fan disminuir l'angle de les costelles.

LARINGE: Es l'òrgan de fonació, de producció del sò.

ANATOMIA: Situada entre la orofaringe i la tràquea, és un pas d'aire en els dos sentits. Durant la pubertat en el noi es fa més llarga i ample que a la noia, condicionant la veu més greu pròpia de l'home.

Cartílags: TIROIDES: Es el que es toca més facilment a la part mitjana del coll i forma la Nou D'Adam. A la seva banda interna s'inserten les cordes vocals.

ARITENOIDES: Es el que soporta i tiva de les cordes vocals tensan.les per darrera.

CRICOIDES: Més petit i ferm que els anteriors sota Tiroides.

EPIGLOTIS: Tanca, quan cal empassar quelcom, la Laringe.

Lligaments: . Plecs ventriculars o Cordes vocals falses.

. Cordes vocals inferiors o Veritables que es troven entre el C.Tiroides i els C.Aritenoides com si d'una fona es tractés.

Músculs: Els més importants son els Tiroaritenoides que Acompanyen EN TOT EL SEU TRAJECTE les cordes vocals, les seves fibres es contrauen de forma molt independent donan multitud de formes a les cordes, quan s'estiren, es relaxen o es contrauen. Aquest mecanisme es molt important.

LA GLOTIS ES LA PART DE LA LARINGE DARRERA EL C.TIROIDES, ON ES TROBEN LES CORDES VOCALS.

FUNCIÓ: La laringe, i la glotis dins d'ella en total, globalment, tenen un principal moviment en condicions normals: el vertical. Les cordes vocals vibren LATERALMENT al pas de l'aire.

El Tó del sò ve donat per dos mecanismes:

- . Estirament i realxació de les cordes- recordar el trombó de vares-
- . Per apriament o engruiximent del seu marge lliure- mecanisme dels llavis per tocar la trompa- Recordar Músculs amb fibres independents.

RESSONADORS: En aquestes cavitats el sò adquireix la ressonància que li cal. Son: La boca, el nas, la faringe, el tòrax, i el més important Les SINES:

- . FRONTAL I MAXILARS: Simètriques, no es desenvolupen fins als 7 o 8 anys i no totalment fins a la pubertat.

ESFENOIDALS I ETMOIDALS.

Totes elles son cavitats clares amb la funció molt important, es troben les quatre a la zona òssea de la cara, per aixó es important saber.les usar ja que la disposició dels músculs de la cara facilitarà la seva utilització. Tenir en conte que els ossos també transmeten el sò i ells son la porta d' entrada per les ones de sò a les sines.

ejemples:. La importància dels ressonadors queda palesa quan per un refredat fort aquesta funció queda abol.lida.

. Els nens tenen poques sines per aixó la ressonància de la seva veu es escasa.

. Els gossos de tamany cranial gran tenen moltes sines i el seu lladruc es molt fort.

Tot adquireix proporcions enormes quan pensem que aquest mecanisme semivoluntari es pot fer totalment voluntari mitjançant el treball del cantaire.

El conjunt que formen la posició del cos per afavorir la respiració i la contenció d'aquest aire; la situació i funció del diafragma faringe i cavitat oral i sines; i, es evident, la voluntat i disposició del cantaire, resulta en una de les mes belles i senzilles formes d'expressió de l'ànima humana: EL CANT.

Octubre1986

Nota:Agraïm a les persones que formen l'equip humà del Palau de la Música i l'Orfeó Català l'utilíssim i indispensable ajut i la seva col.laboració en la realització d'aquesta tasca. Als medis de comunicació agraim la divulgació d'aquesta trobada.